

DET ÄR DAGS ATT FATTA BESLUT

89

FINLANDS ALTERNATIV I AFGHANISTAN 2012–2015

Charly Salonius-Pasternak

FIIA BRIEFING PAPER 89 • Oktober 2011

ULKOPOLIITTINEN INSTITUUTTI
UTRIKESPOLITISKA INSTITUTET
THE FINNISH INSTITUTE OF INTERNATIONAL AFFAIRS

DET ÄR DAGS ATT FATTA BESLUT

FINLANDS ALTERNATIV I AFGHANISTAN 2012–2015

Charly Salenius-Pasternak
Forskare
Utrikespolitiska institutet

FIIA Briefing Paper 89
Oktober 2011

- Finland har redan i nästan tio års tid deltagit i krishanteringsoperationer i Afghanistan. Regeringen och presidenten ska nu tillsammans med riksdagen fatta beslut om vad Finland gör i Afghanistan mellan åren 2012 och 2015.
- Finland har många alternativ, alltifrån en snabb reträtt till en omfördelning och avsevärd ökning av insatserna. Alla alternativ har såväl sitt ekonomiska som sitt politiska pris.
- Finlands insatser har i sig ingen strategisk betydelse för Afghanistans och hela regionens framtid och därför bör besluten fattas utifrån Finlands nationella behov och intressen. Ett deltagande kan vara till nytta även för Finland. Dessutom kan vi på lokalnivå stödja Afghanistans regering i dess utmanande mål.
- Beslutsfattandet i fråga om Finlands Afghanistan-operation har inte baserat sig på vilka effekter vårt deltagande haft. Effekterna av Finlands insatser kan utvecklas så att Afghanistan får bättre förutsättningar att agera mera självständigt i framtiden. Dessutom kan verksamheten i Afghanistan gynna Finlands nationella försvar.

Forskningsprogrammet Global säkerhet
Utrikespolitiska institutet

Finländska fredsbevarare gör sig klara för ett patrulleringsuppdrag i april 2011. Foto: Försvarsmakten.

För ett litet land är deltagandet i ett krig eller att inleda krig sällan någonting planerat, man hamnar i eller drivs till krig. Så har det också gått för Finland när det gäller Afghanistan. När det gäller operationerna i Afghanistan har Finland – med andra ord president Tarja Halonen, regeringen och riksdagen – nu möjlighet och skyldighet att fatta beslut om Finlands roll i Afghanistan: vårt deltagande kan antingen minskas, utökas eller ändra karaktär.

De politiska beslutsfattarna kan givetvis besluta att inte göra några förändringar alls. Med tanke på den nationella krishanteringsprofilen skulle ett beslut om att inte förändra någonting öka bevisen för att festtalen och verkligheten inte möts. För försvarsmakten skulle ett sådant beslut vara tilltalande i synnerhet på grund av sparkraven, eftersom förändringar skulle ge upphov till merkostnader, och verksamheten i sin nuvarande form stöder vår nationella försvarsberedskap.

I Finland råder ett inrikespolitiskt tryck på att skära ned operationen i Afghanistan och att gradvis minska i synnerhet antalet soldater. Finland har emellertid lovat vara närvarande i Afghanistan fram till slutet av år 2014 och har även sagt sig fortsätta delta lika länge som de närmaste samarbetspartnerna. I ett så komplicerat läge är det viktigt att beslutsfattarna får en beskrivning av vilka alternativ som står till buds och vilka effekter de har.

Denna skrift presenterar fyra alternativa modeller för Finlands deltagande i Afghanistan åren 2012–2015. Alternativen tar upp de eventuella politiska och eko-

nomiska verkningarna. Utgångspunkten för analysen och de alternativ som erbjuds är det faktum att Finland inte på strategisk nivå kan påverka krigsförloppet eller uppkomsten av fred i Afghanistan. Detta innebär att ifall Finland fortsätter sitt deltagande i Afghanistan måste vi godta beslut som fattats och strategier som lagts upp på annat håll och i samarbete och agera utifrån dem. Genom att delta kan Finland ändå stödja Afghanistans regering att uppnå sina utmanande mål till exempel genom att ge sitt stöd för skapandet av en armé som kan agera självständigt, ett polisväsende och ett rättssystem som godkänns av afghanerna.

Beslutsfattarna ska också vara redo att göra snabba förändringar i Finlands insatser, eftersom många olika skeenden kan påverka de lokala behoven och den politiska och samhällsliga kontexten. Exempel på dessa scenarier är:

- Det väpnade motståndet minskar betydligt som ett resultat av regionala fredsavtal.
- Den pakistanska statens förmåga att kontrollera sitt territorium kollapsar, vilket samtidigt kan ytterligare anstränga relationerna mellan Afghanistan och Pakistan. Pakistanskt artilleri har redan många gånger beskjutit de afghanska säkerhetsmyndigheterna, och den pakistanska arméns underrättelsetjänst ISI har en stark koppling till Afghanistans starkaste motståndsgruppering, Haqqani-nätverket.
- Ett nytt krig bryter ut mellan Indien och Pakistan.

Finland i Afghanistan

Finlands deltagande i operationer i Afghanistan kan delas in i fyra skeden:

2002–2004: Finlands insatser i ISAF-operationen bestod av ungefär 50 soldater, varav största delen deltog i civil-militär samverkan (CIMIC) i Kabul.

2004–2007: Antalet soldater ökade under denna tid till dryga 80, och verksamheten utsträcktes till norra Afghanistan. CIMIC-arbetet fortsatte i Kabul och en handfull finländare var verksamma i brand- och räddningstrupper på flygfältet i Kabul. Under år 2007 var ungefär 30 soldater verksamma i den norskledda återuppbyggnadsenheten i Maimana (PRT Maimana) och utförde underrättelse- och kontakt-uppdrag i sex personers MOT-grupper (Mobile Observation Team). Finland inledde också ett deltagande i EU:s polisoperation (EUPOL) med åtta personer.

2007–2009: Verksamheten koncentrerades till norra Afghanistan, till återuppbyggnadsenheten i Mazar-i-Sharif (PRT MeS). I slutet av år 2007 var 91 soldater och fyra civila experter verksamma i Mazar-i-Sharif. Finland lovade också delta i utbildningen av Afghanistans egen armé i OMLT-styrkor (Operational Mentoring and Liaison Teams). Hösten 2009 skickades ungefär hundra soldater till Mazar-i-Sharif för att assistera vid säkerhetsarrangemangen inför presidentvalet i Afghanistan. Hjälptrupperna bestod av både försvarsmaktens specialförband och avdelningar som nyss avslutat sin värnplikt.

2010–2011: Antalet trupper har utökats till nästan tvåhundra. Samtidigt har man frångått de små MOT-trupperna och övergått till en organisation bestående av grupp-pluton-kompani. Soldaternas uppgifter består i huvudsak av mentorskap, patrullering och att verkställa gemensamma operationer tillsammans med den afghanska polisen och armén. Finlands bidrag till EUPOL-operationen är stort, drygt 30 personer, och operationen leds av brigadgeneral Jukka Savolainen från Gränsbevakningsväsendet.

Kostnaderna för deltagandet i ISAF- och EUPOL-operationerna uppgick år 2010 till cirka 40 miljoner euro. Dessutom deltar Finland i utvecklingssamarbetsprojekt och finansierar andra projekt med anknytning till Afghanistan med ungefär 15 miljoner euro.

Finland ska alltså vara redo att göra förändringar i sitt deltagande med mycket kort varsel – och till och med att mycket snabbt dra bort sina trupper, om det är en del av ett fredsavtal.

Finlands deltagande i operationer i Afghanistan

Finland har deltagit i krishanteringsoperationer i Afghanistan sedan år 2002. På ett decennium har antalet finländska soldater som tjänstgör i Afghanistan fyrdubblats. Samtidigt har formerna för deltagandet förändrats. När det gäller de funktionella kraven är Afghanistan-operationen unik i Finlands krishanteringshistoria.

Riksdagen har senast gett sin välsignelse åt en förlängning av deltagandet år 2010, då den antog statsrådets redogörelse¹. Enligt redogörelsen ses det finländska deltagandet i ISAF-operationen på nytt över i slutet av år 2011. I redogörelsen går man igenom Finlands insatser även inom den civila krishanteringen och utvecklingssamarbetet, men avsikten är att översynen endast ska gälla ISAF-operationen, vilket tyder på att deltagandet i ISAF- och EUPOL-operationerna ses som separata. Av någon anledning är det bara deltagandet i den militära krishanteringen som ska ses över på nytt. Detta strider mot Finlands riktlinjer i den övergripande krishanteringsstrategin.

Finlands deltagande i operationen i Afghanistan har motiverats med följande faktorer:

1. Finland bär ett internationellt ansvar för fred och säkerhet.
2. Krishantering är en av hörnstenarna i Finlands utrikespolitik och därför är det viktigt för Finland att delta i krishanteringsoperationer.
3. Försvaret av demokratin, rättsstatsprinciperna och de mänskliga rättigheterna.
4. Genom att delta strävar man efter att förhindra att den gruppering som stöder internationell terrorism (Taliban) åter tar kontroll över Afghanistan.

¹ (SRR 1/2010 rd, Statsrådets redogörelse för läget i Afghanistan och för Finlands deltagande i ISAF-operationen)

Förhandlingar med lokalbefolkningen är en förutsättning för truppernas säkerhet och ett smidigt samarbete. Foto: Försvarmakten.

5. En minskad narkotikaodling och därigenom en begränsning av tillgången på narkotika i Finland. Även om det inte ingår i operationernas officiella mandat att minska narkotikaodlingen, har det använts som en motivering för deltagande.

6. För Finland var det naturligt att delta i ISAF-operationen efter terrordåden i september 2001, och samma operation fortsätter alltjämt.

7. Finland värdesätter nära relationer med Förenta staterna, och operationen i Afghanistan är viktig med avseende på dem. Vi deltar i operationen för att vi även i fortsättningen ska få hjälp och gentjänster från Förenta staterna och Nato.

8. Försvarmakten kan i Afghanistan utveckla färdigheter som är till nytta för Finlands nationella försvar. Samtidigt har det yppat sig en möjlighet att utvärdera den nuvarande försvarsförmågan och utveckla utbildningen och utrustningen på basis av de brister som observerats.

Motiveringarna för ett deltagande betonar klart nationella intressen och mål. Av de alternativ som presenteras nedan är det i synnerhet de två sista som är ett exempel på hur själviska och osjälviska motiv kan kombineras.

Alternativ för Finlands deltagande 2012–2015

Det finns givetvis en uppsjö av olika alternativ. I praktiken kan man dock definiera fyra huvudsakliga

förhållningssätt som separeras av ståndpunkterna till två frågor: Passar operationen i Afghanistan in i definitionen av finländsk krishantering? och 2) Borde Finland välja sida i krishanteringsoperationer och sträva efter att trygga sina "vapenbröders" framgång mot den andra parten?

Alternativ 1: Reträtt

Detta alternativ baserar sig på synsättet att ISAF-operationen har ändrat karaktär och att Finland är en part i kriget i Afghanistan även om så inte borde vara fallet. ISAF- och EUPOL-operationerna i Afghanistan passar alltså inte in i definitionen av finländsk krishantering. Även om operationerna har olika mandat och lyder under olika organisationer, är de likvärdiga ur denna synvinkel.

I det här alternativet skulle Finland dra sig tillbaka från allt förutom ett eventuellt utvecklings-samarbete med Afghanistan. I praktiken innebär alternativet en reträtt från både ISAF- och EUPOL-operationer under år 2012. Efter en reträtt skulle Finlands kostnader utgöras enbart av utvecklingsbiståndet, som i dagens läge är 14–15 miljoner euro per år, men som i detta scenario sannolikt skulle minska något.

Detta alternativ skulle ha de största negativa politiska verkningarna med tanke på målen för ett deltagande. Eftersom Finlands utrikespolitiska ledning har lovat att Finland fortsätter i ISAF-operationen fram till år 2014, skulle Finlands politiska trovärdighet och tillförlitlighet få sig en hård törn. Beslutet om åtagandet

har däremot inte fattats i riksdagen och därför är en reträtt inte i detta avseende ett problematiskt alternativ med tanke på den nationella demokratin.

Finland kan lindra de negativa verkningarna genom att utöka deltagandet i andra krishanteringsoperationer. Med tanke på ISAF-operationen och Afghanistans framtid skulle Finlands reträtt inte ha någon strategisk betydelse. Avgörandet skulle inte heller påverka narkotikamarknaden. Finlands nära samarbetspartner, Sverige och Tyskland, skulle i framtiden kunna bedöma Finland som en opålitlig partner. Förenta staternas inställning till Finland skulle betydligt förändras och vissa former av militärt samarbete som gynnar vårt nationella försvar skulle minska.

När det gäller det nationella försvaret skulle en reträtt innebära att försvarsmaktens bästa tillfälle att få erfarenhet och testa hur olika system och utbildningsmetoder fungerar under krigsliknande förhållanden skulle gå förlorat. Samtidigt skulle man gå miste om information baserad på konfidentiella relationer till exempel om olika terroristgruppers aktiviteter.

Alternativ 2: En minskning av de totala insatserna och inriktning på civil verksamhet

Det andra alternativet baserar sig på synsättet att ISAF- och EUPOL-operationerna fortfarande kan behandlas som krishantering, om än som en utmanande sådan. Aspekten understryker dock att Finland inte borde vara en aktiv part i kriget i Afghanistan. Detta skulle innebära att det omfattande deltagandet i ISAF-operationen skulle läggas ned under år 2012. Några stabs- eller utbildningsofficerare kunde fortfarande vara verksamma i ISAF-trupper. Alternativt kunde Finland anvisa en mindre militär avdelning till stöd för Natos *Rule of Law Field Support Mission* (NROLFSM). Deltagandet i den civila krishanteringen och utvecklingssamarbetet kan fortgå i samma omfattning som förut eller utökas måttligt beroende på hur man vill dämpa beslutets negativa verkningar för utrikespolitiken.

I siffror skulle alternativet innebära att 5–10 finländare skulle tjänstgöra i ISAF-operationen och 35–40 i EUPOL-operationen. Utvecklingssamarbetet skulle ha samma omfattning som förut och därmed skulle de årliga totalkostnaderna uppgå till 21–23 miljoner euro.

Av inrikespolitiska och ideologiska skäl är detta i mångas ögon ett lockande alternativ, eftersom Finland då på sätt och vis skulle dra sig ur kriget. Men även om endast finländska poliser och andra rättsstatsexperter var verksamma i Afghanistan, skulle Finland klart ha valt sida och vara part i den pågående väpnade konflikten. I en riskanalys ska också beaktas att civila experter jämfört med soldater är sådana ”mjukare” mål som motståndsgруппerna på sista tiden riktat sina räder mot.

Bland de tidigare uppräknade skälen för ett deltagande skulle detta alternativ innebära att det internationella ansvaret och försvaret av rättsstatsprinciperna och de mänskliga rättigheterna endast med knapp nöd förverkligades i synnerhet om man inte samtidigt betydligt skulle utöka deltagandet i andra krishanteringsoperationer. Eftersom Finlands insatser för att uppnå de gemensamt överenskomna målen i Afghanistan skulle minska, skulle de politiska konsekvenserna i hög grad vara desamma som i det första alternativet.

Det ska betonas att eftersom finländare och svenskar arbetar i integrerade avdelningar, skulle Finlands reträtt ha stor inverkan på hela den svensk-finska avdelningens verksamhet. Om Finland drog sig tillbaka i förtid, skulle Sverige vara tvunget att kompensera de problem som Finlands reträtt orsakar – så skedde redan år 2009 i samband med presidentvalet i Afghanistan, då de finländska hjälptrupperna avlägsnade sig ur landet före den andra valomgången. På kort sikt är det möjligt att en reträtt skulle försvåra det nordiska militära samarbetet som blivit allt viktigare för Finland.

Alternativ 3: En modifierad version av deltagandet i nuvarande form

Det tredje alternativet baserar sig på synsättet att Finland har valt sida som en del av ett omfattande internationellt nätverk av stater och organisationer. Nätverket har till uppgift att stödja Afghanistans regering så att regeringen kan skapa en trygg omgivning för sina medborgare, ingå ett hållbart fredsavtal med motståndsgруппeringarna och utveckla landet. Emellertid anser man att ett deltagande i nuvarande form nätt och jämnt ryms innanför gränserna för krishantering och att ett mera omfattande och aktiva militärt deltagande inte godkänns för Finlands del.

De finländska truppernas fordon vid basen i Marmal i Mazar-i-Sharif. Foto: Charly Salenius-Pasternak.

Dessa krafter som drar åt olika håll har redan under de fem senaste åren lett till en situation där Finlands deltagande inte har ett klart mål, enligt vilket formerna och omfattningen av deltagandet systematiskt kunde utvärderas. Trupperna har av olika orsaker utökats vid olika tidpunkter. Ett fortsatt deltagande har baserat sig på tanken att eftersom vi redan är med fortsätter vi bara så länge förlusterna är små.

I verkligheten har effekterna av verksamheten inte haft någon stor betydelse i det finländska beslutsfattandet om operationen i Afghanistan. Till exempel beslutet från år 2010 att begränsa antalet soldater till under tvåhundra stred mot de lokala operativa behoven och fattades av inrikespolitiska och ideologiska skäl. Det har inte heller förekommit någon betoning av helheten på operationsnivå. Det skulle kräva betydligt större satsningar bland annat på civila experter på landskapsnivå.

Grundtanken i det här alternativet är att Finland årligen upprätthåller insatser om cirka 60 miljoner euro, men anpassar sitt deltagande enligt förändringarna i det lokala läget. Detta skulle stödja motiveringen att ett deltagande i krishantering även i fortsättningen är en av grundpelarna i utrikespolitiken och att Finland är redo att bära sitt ansvar för den internationella säkerheten. Alternativen är många, nedan två exempel:

3A) Finland kunde låta cirkulera olika trupper som med tanke på Finlands nationella försvar borde få mera erfarenhet. Grundtanken är att Afghanistans

säkerhetsmyndigheter skulle erbjuda stöd i form av så kallade möjliggörare (enablers). Med möjliggörare avses till exempel logistik och underhållsstöd, men även underrättelsetjänst, specialtrupper, luftelunderstöd och snabb förflyttningsförmåga (bl.a. lastbilar, pansarfordon och helikoptrar). Här kan ges två exempel:

1) Användningen av specialtrupper inom ramen av nordiskt samarbete som mentorer för afghanska specialtrupper. Detta innebär att finländska soldater skulle bli tvungna att delta i strider tillsammans med afghanska specialtrupper. Det skulle konkret vara fråga om 40–50 soldater som är verksamma 4–6 månader i området.

2) Två granatkastarplutoner med ett tjugotal soldater som kan delta i den operativa verksamheten, men i huvudsak skulle vara mentorer för de afghanska trupperna. Dessa avdelningar skulle även behöva sina egna skyddsavdelningar. Dessutom kan granatkastarna behöva en större logistisk stödorganisation än det nuvarande kompaniet i norra Afghanistan.

3B) Finland kan ta en central roll i uppbyggnaden av utbildning och institutioner inom ett visst kompetensområde. Även om det i Afghanistan givetvis behövs trupper som är omedelbart redo för fronten, är det på lång sikt viktigt att bygga upp armén, polisen och rättsväsendet. Till exempel till signal- och pionjärskolorna behövs sådan specialkompetens som finländska stamofficerare och reservister kan erbjuda. Natos utbildningsoperation (*NATO Training Mission – Afghanistan* NTM-A) skulle gärna ta

emot finländska officerare i ledningsuppgifter när institutionerna byggs upp. NTM-A:s ”behovslista” (*Combined Joint Statement of Requirements, CJSOR*) förändras ständigt enligt vad de olika deltagarländerna erbjuder, men finländarna har bland annat ombetts ta ansvar för signalutbildningen åtminstone fram till slutet av år 2014.

I synnerhet alternativ 3B – att utöka antalet utbildare inom ramen för Natos utbildningsprogram – skulle få ett positivt mottagande från ISAF-ledningen, även om det totala antalet finländska soldater i Afghanistan sjönk. I ledningen för ISAF-operationen sätter man i dagens läge större värde på att insatserna är nyttiga och nödvändiga än på avdelningens storlek eller beredskap att delta i stridsuppgifter på de farligaste platserna i de södra och östra delarna av Afghanistan.

Med tanke på utvecklandet av det nationella försvaret skulle en förlängning av det nuvarande deltagandet eller alternativ 3A mest sannolikt vara fördelaktigare än alternativ 3B.

Ökning 4: En ökning och eventuell omfördelning av insatserna

Det fjärde alternativet bygger på synsättet att Finland i praktiken är part i kriget och att framgång i operationen uppnås på motståndarnas bekostnad. Ifall man vill förbättra förutsättningarna för framgång är det logiskt att öka de totala insatserna just nu och eventuellt omfördela deltagandet för att höja effekterna. Även i det här alternativet kan man urskilja många underalternativ, varav tre presenteras nedan:

4A) Finland kan sätta in ett jägarkompani förstärkt med en granatkastarpluton i partnerskaps- och mentorskapsuppdrag i hela norra Afghanistan. Som stomme i detta alternativ fungerar det nuvarande kompaniet i norra Afghanistan. I praktiken skulle detta förutsätta att antalet finländska soldater utökas till 250–260. Eftersom 50–60 soldater alltid är på permission, skulle det fortlöpande finnas cirka 200 soldater i Afghanistan. Alternativet skulle ge den afghanska armén en möjlighet att lära sig använda indirekt eld och lufteldstöd samtidigt som det finländska kompaniet skulle tillhandahålla dessa för gemensamma operationer. Detta skulle stärka den afghanska arméns förmåga att klara av sina uppdrag, vilket möjliggör en snabbare ansvarsöverföring från

ISAF-trupperna till de lokala säkerhetsmyndigheterna.

4B) Finland kan ta huvudansvaret för artilleriutbildningen i Afghanistans armé. I uppgifterna skulle ingå mentorskap för artilleriakademiens ledning och utvecklingsansvar, att utbilda de övriga ISAF-ländernas utbildare i Finland (vilket redan sker) och i Afghanistan samt ett eventuellt deltagande i operationer. I alternativet kan även ingå att överlåta artillerimateriel till Afghanistan.

4C) Finland kan ta ett stort ansvar i arbetet med att utveckla gränskontrollinstitutioner. Den finländska gränskontrollen åtnjuter stor respekt ute i världen, och en betydande tilläggssatsning på att utbilda gränsmyndigheterna i Afghanistan skulle tas emot med glädje. I det här fallet skulle Finland dra bort sina soldater ur Afghanistan och i stället skicka ett par hundra gränsbevakare och poliser till landet, stödja en uppbyggnad av dessa institutioner och ordna mentorskap för tjänstemännen. Den största utmaningen här är nationell: trots fina festtal skulle det vara en stor utmaning för Finland att förverkliga civil krishantering av detta slag.

De som förespråkar alternativen 3 och 4 måste acceptera det faktum att Finlands insatser i sig inte har någon strategisk betydelse för Afghanistans och hela regionens framtid. Däremot motsvarar alternativen 3 och 4 betydligt bättre de lokals behov och motsvarar bättre än de två första alternativen motiveringarna för ett deltagande i operationen.

Finlands insatser från år 2015 framåt

Finlands och övriga länders insatser kommer under den senare hälften av decenniet att vara mindre än nu. För Finlands del kan insatserna mycket väl bestå av enbart civila. Det är ändå nästan säkert att det i början av år 2015 enligt en preliminär uppskattning fortfarande kommer att finnas cirka 25 000–35 000 ISAF-soldater som tjänstgör i den internationella operationen i Afghanistan och en stor del av dem är amerikaner. Dessa trupper kommer att ha till uppgift att ge utbildning och ordna mentorskap och specialförbanden dessutom att bekämpa terrorism.

Om ett fredsavtal med olika motståndsgupper förhandlas fram före år 2015 och det råder någon form av samhällsfred i landet, kommer antalet kvarvarande

trupper sannolikt att vara mycket mindre. I en sådan situation kan Finlands civilbetonade insatser bestå till exempel av yrkesfolk inom avfallshantering eller skogsvård, och utvecklingsarbetet kunde inrik-
tas på utbildning och förbättrad läskunnighet. Det är ändå inte ännu tid för insatser av det slaget, först behövs fred. I enlighet med den nuvarande över-
gångsstrategin vilar ansvaret för att skapa och trygga denna fred i allt högre utsträckning på afghanernas axlar.

Det ökande ansvaret förklarar delvis varför dimen-
sioneringen av säkerhetstrupperna i Afghanistan är så stor i övergångsstrategin: enligt planerna ska över
350 000 personer bära arméns eller polisens uniform. De årliga underhållskostnaderna för en trupp av
denna storlek har uppskattats till cirka sex miljarder euro, vilket är två gånger större än Afghanistans
nationella budget (varav endast ungefär 40 procent täcks med den afghanska statens egna inkomster).

Antalet soldater och poliser är mycket stort till och med sett ur regionalt perspektiv. Det är befogat att vara oroad över hur ett säkerhetsmaskineri av denna kaliber i framtiden demobiliseras utan att det skapar mer instabilitet.

En lösning för att minimera riskerna är att Afgha-
nistan i framtiden skulle gå tillbaka till en värn-
pliktsarmé, där en del av männen tjänstgör ett par år i armén. Det är visserligen inget beaktansvärt
alternativ så länge det förekommer mycket väpnat motstånd i landet. När det fattas beslut om Finlands
insatser är det ändå bra att hålla alternativet i minnet. I Nato har tanken ännu inte vunnit understöd, men
i Afghanistan är många positivt inställda till alter-
nativet. Genom att tillsammans med andra länder ta ansvar för att skapa en sådan armé skulle Finland ha
en unik möjlighet att främja stabiliteten i Afghanis-
tan och hela det omgivande området efter år 2015.

Utrikespolitiska institutet
Kronobergsgatan 4
00160 Helsingfors
tfn (09) 432 7000
fax. (09) 432 7799
www.fii.fi

ISBN 978-951-769-324-0
ISSN 1795-8059
Pärmbild: Försvarsmakten

Utrikespolitiska institutet är ett oberoende forskningsinstitut som verkar i anknytning till riksdagen. Institutet producerar högklassig forskning som stöder det politiska beslutsfattandet och den offentliga debatten i såväl Finland som även internationellt. Institutets publikationer går igenom en intern redigeringsprocess, men de åsikter som publiceras är skribenternas egna.